

Korte studies in Mattheüs (25)

Vergeving van zonden

Een ander gedeelte waarin we zien hoe de Heere Jezus Zich openbaart als de Zoon van God, staat in Mattheüs 9. Daar zien we hoe men een verlamde man tot Hem bracht, natuurlijk met het doel om hem door Christus genezen te laten worden. Maar in plaats van dat de Heere hem meteen geneest zegt Hij eerst wat anders.

'En Jezus, Die hun geloof zag, zei tegen de verlamde: Zoon, heb goede moed, uw zonden zijn u vergeven.' (Mat. 9:2).

Merk op dat de Heere dit tegen de verlamde zegt, maar dat de vergeving wordt uitgesproken op grond van 'hun' geloof. Niet het geloof van de verlamde man alleen, maar ook of misschien wel juist van degenen die hem tot Hem brachten. Zonder aarzeling hadden zij de man op zijn bed naar de Heere gebracht en voor Hem neergelegd in de wetenschap dat Hij machtig was om de man weer te doen lopen. Dat is geloof. Vertrouwen.

Deze woorden gooiden meteen de knuppel in het hoenderhok waar het de altijd aanwezige Schriftgeleerden betrof. Zij begrepen direct, meer dan ieder ander die daar aanwezig was wat de Heere hiermee zeggen wilde. Ze konden maar één conclusie trekken: Hij lastert God. Wie kan er nu zonden vergeven dan God alleen? En dat is nu net de boodschap die de Heere Jezus af wil geven.

Eerst iets over het woordje 'vergeven'. De grondbetekenis van *afièmi* is 'laten weggaan' of 'verlaten'. Zo wordt het woord ook meestal vertaald. Bijvoorbeeld:

*'Zij lieten meteen de netten **achter** en volgden Hem.'* (Mat. 4:20).

*'Zij lieten meteen het schip en hun vader **achter** en volgden Hem.'* (Mat. 4:22).

*'Laat uw gave daar bij het altaar **achter** en ga heen...'* (Mat. 5:24).

Vergeving van zonden betekent dat de zonden er niet meer zijn. Ze zijn achter gelaten, weggegaan. Dat is wat de Heere tegen de verlamde man zegt. Uw zonden en overtredingen zijn weggegaan. U bent vergeven. Behalve dat het alleen iets was wat aan God was voorbehouden om de zonden te vergeven zullen de woorden ook een snaar hebben geraakt bij de Schriftgeleerden omdat de vergeving van de zonden in Israël alleen plaats vond na het brengen van een zondoffer of een schuldoffer. Maar daar is hier helemaal geen sprake van! Ik breng je nog even in herinnering dat de Heere Jezus wandelde onder de wet. Hij was een dienaar van de besnijdenis. Dat betekent dan ook dat Hij gehouden was aan alle wetten en instellingen die zo'n leven onder de wet met zich meebracht.

In het boek Leviticus is *afièmi* de vertaling van het Hebreeuwse *salach*, hetgeen alleen vertaald wordt met 'vergeven'. Indien iemand op een of andere manier gezondigd had in Israël moest hij een offerdier slachten en dat naar de ingang van de tabernakel – en later de tempel – brengen. Er waren allerlei verschillende voorschriften. Het maakte uit of de zonde het hele volk betrof, of een overste of zomaar iemand uit het volk. Maar hoe dan ook, het resultaat was iedere keer hetzelfde.

*'Dan zal de priester voor hem verzoening doen voor het aangezicht van de HEERE, en **het zal hem vergeven worden**; over iets van al wat hij doet, waar hij schuld aan heeft.'* (Lev. 6:7).¹

Vergeving van zonden geschiedde door middel van een offerdier en de tussenkomst van een priester, voor het aangezicht van de HEERE.

Zie je het probleem van de Schriftgeleerde? Voel je de spanning die deze geschiedenis opriep. Dit was ongehoord wat de Heere deed: zonden vergeven! Het was zeker niet iets vanzelfsprekends dat een rondtrekkende rabbi – waar er heus wel meer van waren in Israël – de zonden vergaf.

Daarom zeiden sommigen van de Schriftgeleerden dat Hij lasterde. Met de woorden van Johannes 5:18 was het voor hen alsof Hij Zichzelf aan God gelijk maakte.

Waarom deed de Heere dit? Hij wist toch dat dit de leiders van het volk kwaad zou maken? Hij groef zo toch als het ware Zijn eigen graf?

Laten we eerst de geschiedenis in Mattheüs 9 verder lezen. De Heere kende de gedachten van de Schriftgeleerden en wist dat zij Hem kwaad wilden doen.

'Waarom overweegt u verkeerde dingen in uw hart?' (Mat. 9:4).

En Hij voegde er meteen een vraag aan toe.

'Want wat is er gemakkelijker te zeggen: de zonden zijn u vergeven? Of te zeggen: sta op en ga lopen?' (Mat. 9:5).

Geef daar maar eens antwoord op! De Schriftgeleerden worden hier voor een enorm dilemma geplaatst. In hun ogen waren beide dingen onmogelijk en de Heere vraagt hen wat makkelijker is! Ik stel me zo voor dat de Heere even gewacht heeft op een antwoord en dat er een gespannen stilte viel, waarin je een speld kon horen vallen. Niemand antwoordde. Niemand durfde iets te zeggen. Dan gaat de Heere Zelf verder met spreken:

'Maar opdat u zult weten dat de Zoon des mensen macht heeft op de aarde zonden te vergeven (toen zei Hij tegen de verlamde): Sta op, neem uw bed op en ga naar uw huis. En hij stond op en ging naar zijn huis.' (Mat. 9:6).

Dit was de macht die de Heere had verkregen. Hij liet het niet bij woorden alleen. Hij liet ook zien dat Hij daadwerkelijk kon doen wat Hij zei, zelfs verlamden weer doen lopen.

Waarom zei Hij dat de zonden van de verlamde waren vergeven? Omdat Hij wilde laten zien wie Hij was. Vergeving van zonden vond plaats voor de tabernakel en de tempel. Daar werd vergeving van zonden uitgeroepen. Maar zie, méér dan de tabernakel was hier. Méér dan de tempel was hier. Hij, de Zoon des mensen Die macht heeft om de zonden op aarde te vergeven is de God van de tabernakel en de God van de tempel Zelf! Dát wilde Hij aan iedereen laten zien.

---

¹ Lees ook: Leviticus 4:20, 26, 31, 35; 5:10, 13, 16, 18.